

ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ

CCPR

**Διεθνές Σύμφωνο
για τα Ατομικά και
Πολιτικά δικαιώματα**

Διανομή:
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ*
CCPR/C/86/D/1070/2002
5 Απριλίου 2006
Πρωτότυπο: Αγγλικά

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Ογδοηκοστή έκτη σύνοδος

13-31 Μαρτίου 2006

ΑΠΟΨΕΙΣ –ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Αναφορά No. 1070/2002

Υπεβλήθη από: τον κ. Αλέξανδρο Κουϊδη (εκπροσωπείται από
συνήγορο)

Φερόμενο θύμα: Ο αναφέρων – προσφεύγων.

Κράτος-Μέρος: Ελλάδα

Ημερομηνία αναφοράς: 26 Νοεμβρίου 2001 (αρχική καταχώριση)

Σχετικά έγγραφα: Απόφαση κανόνος διαδικασίας 97 του Ειδικού
Εισηγητή, η οποία διαβιβάστηκε στο Κράτος-μέρος στις 2 Απριλίου
2002 (δεν εκδόθηκε υπό μορφή εντύπου)

Ημερομηνία υιοθέτησης απόψεων: 28 Μαρτίου 2006

Αντικείμενο: Ομολογία υπό φερόμενα βασανιστήρια, μη δίκαιη
δίκη

Διαδικαστικά ζητήματα: Παραδεκτό *ratione temporis*, εξάντληση
εσωτερικών ένδικων βοηθημάτων

-
- Δημοσιοποιήθηκε με απόφαση της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Ζητήματα ουσίας: βασανιστήρια και σκληρή και απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, μεταχείριση κρατουμένων, ομολογία ενοχής υπό εξαναγκασμό, δίκαιη δίκη

Άρθρα του Συμφώνου: Άρθρα 7, 10, παράγραφος 1, 14, παράγραφοι 3(ζ) και 1.

Στις 28 Μαρτίου 2006, η Επιτροπή υιοθέτησε το συνημμένο σχέδιο ως Απόψεις - Διαπιστώσεις της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου σε σχέση με την ανακοίνωση Νο. 1070/2002. Το κείμενο των Απόψεων – Διαπιστώσεων επισυνάπτεται στο παρόν έγγραφο.

[ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ]

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Απόψεις – Διαπιστώσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
 σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του Προαιρετικού
 Πρωτοκόλλου στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά
 Δικαιώματα
 Ογδοηκοστή έκτη Σύνοδος
 Θέμα

Αναφορά Νο. 1070/2002*

Υπεβλήθη από: τον κ. Αλέξανδρο Κουϊδη (εκπροσωπείται από
 συνήγορο)

Φερόμενο θύμα: Ο αναφέρων - προσφεύγων

Κράτος-Μέρος: Ελλάδα

Ημερομηνία αναφοράς: 26 Νοεμβρίου 2001 (αρχική υποβολή)

Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η οποία συστήθηκε
 βάσει του άρθρου 28 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και
 Πολιτικά Δικαιώματα,

Συνεδρίασε στις 28 Μαρτίου 2006,

Αφού ολοκλήρωσε τη εξέταση της αναφοράς Νο.
 1070/2002, η οποία υπεβλήθη στην Επιτροπή Ανθρωπίνων
 Δικαιωμάτων εκ μέρους του κ. Αλέξανδρου Κουϊδη βάσει του
 Προαιρετικού Πρωτοκόλλου στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά
 και Πολιτικά Δικαιώματα,

Αφού έλαβε υπόψη όλες τις έγγραφες πληροφορίες που
 παρασχέθησαν από τον αναφέροντα – προσφεύγοντα της
 αναφοράς και το Κράτος-μέρος,

Υιοθετεί τις ακόλουθες:

* Τα ακόλουθα μέλη της Επιτροπής συμμετείχαν στην εξέταση της παρούσας αναφοράς: κ. Abdelfattah Amor, κ. Nisuke Ando, κ. Prafullachandra Natwarlal Bhagwati, κα. Christine Chanet, κ. Maurice Glele Ahanhanzo, κ. Edwin Johnson, κ. Walter Kalin, κ. Ahmed Twafik Khalil, κ. Rajsoomer Lallah, κ. Michael O'Flaherty, κα. Elisabeth Palm, κ. Rafael Rivas Posada, Sir Nigel Rodley, κ. Ivan Shearer και κ. Hipolito Solari-Yrigoyen.

**Απόψεις – Διαπιστώσεις σύμφωνα με άρθρο 5,
παράγραφος 4, του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου**

1.1 Ο αναφέρων - προσφεύγων είναι ο Αλέξανδρος Κουϊδής, Έλληνας πολίτης, γεννηθείς στις 21 Μαΐου 1950, ο οποίος εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης στη Δικαστική Φυλακή Κέρκυρας. Ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβιάσεων εκ μέρους της Ελλάδος των άρθρων 7, 10, παράγραφος 1, και 14, παράγραφοι 3(ζ) και 1, του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα ("Σύμφωνο"). Ο αναφέρων - προσφεύγων εκπροσωπείται από συνήγορο.

1.2 Το Σύμφωνο και το Προαιρετικό Πρωτόκολλο τέθηκαν σε ισχύ για το Κράτος-μέρος στις 5 Αυγούστου 1997.

Πραγματικά περιστατικά, όπως παρουσιάστηκαν από τον αναφέροντα – προσφεύγοντα.

2.1 Στις 17 Μαΐου 1991, ο αναφέρων - προσφεύγων συνελήφθη, ανακρίθηκε και αργότερα κατηγορήθηκε για κατοχή, αγορά, εισαγωγή στην Ελλάδα και πώληση ναρκωτικών ουσιών, κατοχή όπλων, σύσταση εγκληματικής ομάδας και πλαστογραφία.

2.2 Στις 12 Οκτωβρίου 1992, κρίθηκε ένοχος των κατηγοριών και καταδικάστηκε σε ποινή κάθειρξης 18 ετών από το Τριμελές Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών. Μετά από έφεση, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών (εφεξής "Εφετείο"), με την απόφαση της 4^{ης} Νοεμβρίου 1996, τον καταδίκασε σε ισόβια κάθειρξη, παρεπόμενη ποινή φυλάκισης 4 ετών και πρόστιμο. Στις 3 Απριλίου 1998, ο Άρειος Πάγος (Ανώτατο Δικαστήριο) επικύρωσε την απόφαση του Εφετείου.

2.3 Σύμφωνα με τον αναφέροντα - προσφεύγοντα, οι αποφάσεις του Εφετείου και του Αρείου Πάγου βασίστηκαν,

μεταξύ άλλων, στον ισχυρισμό ότι ο αναφέρων - προσφεύγων, κατά τη διάρκεια της προανάκρισης μετά τη σύλληψή του από την αστυνομία, ομολόγησε εν μέρει την τέλεση του εγκλήματος της διακίνησης και κατοχής ναρκωτικών. Ωστόσο, ο αναφέρων - προσφεύγων ποτέ δεν ομολόγησε με τη θέλησή του, αλλά ισχυρίζεται ότι ομολόγησε κατόπιν άσκησης σοβαρής ψυχοσωματικής βίας καταφερθείσης από αστυνομικούς, οι οποίοι τον ανέκριναν. Από τις 17 Μαΐου έως τις 27 Ιουνίου 1991, ενώ ήταν κρατούμενος στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών (ΓΑΔΑ), ο αναφέρων - προσφεύγων υπέστη βάνουσο ξυλοδαρμό, συστηματικά γρονθοκοπείτο και υφίστατο φάλαγγα¹. Συνεπεία της κακομεταχείρισης, ο αναφέρων - προσφεύγων ομολόγησε ότι το διαμέρισμα της οδού Μαγνησίας, στην Αθήνα, όπου η αστυνομία είχε βρει κοκαΐνη, ηρωίνη και κάνναβη, ήταν η δεύτερη κατοικία του και χρησιμοποιείτο για την αποθήκευση ναρκωτικών, τα οποία, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, διοχετεύοντο στη συνέχεια σε ναρκομανείς.

2.4 Ωστόσο, ο αναφέρων – προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, στην πραγματικότητα, διέμενε σε διαφορετική διεύθυνση στην Αθήνα και ότι το εν λόγω διαμέρισμα το είχε νοικιάσει ένας φίλος του, ο οποίος διέμενε εκεί και κατά περίπτωση επέτρεπε στον αναφέροντα - προσφεύγοντα να φιλοξενηθεί σε ένα δωμάτιο.

2.5 Για να στηρίξει τους ισχυρισμούς αυτούς, ο συνήγορός του προσκόμισε μια φωτογραφία του αναφέροντα - προσφεύγοντα από ελληνική ημερήσια εφημερίδα, η οποία δημοσιεύτηκε πέντε ημέρες μετά τη σύλληψή του. Επιπλέον, ο αναφέρων - προσφεύγων τονίζει ότι, μετά τη σύλληψή του, παρέμεινε στο Νοσοκομείο "Άγιος Παύλος" στην Αθήνα για 14 μήνες, προκειμένου να αναρρώσει από τα βασανιστήρια και τη σοβαρή

¹ Χτυπήματα στα πέλματα των ποδιών.

κακομεταχείριση την οποία είχε υποστεί. Τέλος, υπογραμμίζει ότι οι ιδιοκτήτες του διαμερίσματος της οδού Μαγνησίας δεν ανακρίθηκαν και κλήθηκαν ποτέ από την αστυνομία, ούτε αναγνώρισαν τον αναφέροντα - προσφεύγοντα ως ένοικο του διαμερίσματος.

2.6 Ο αναφέρων - προσφεύγων αναφέρεται στα πρακτικά του δικαστηρίου και τις αποφάσεις του Εφετείου και του Ανωτάτου Δικαστηρίου και ισχυρίζεται ότι, αν και κατέθεσε στο Εφετείο ότι είχε υποστεί βασανιστήρια και κακομεταχείριση τα οποία τον εξανάγκασαν σε ομολογία, εντούτοις οι ισχυρισμοί του δεν διερευνήθηκαν ούτε ελήφθησαν υπόψη. Από τα πρακτικά της απόφασης του Εφετείου, από τα οποία προκύπτει να έχει καταθέσει, παραθέτει: "Κατέθεσα στην αστυνομία ότι έφερα την κοκαΐνη από εκεί², επειδή με χτύπησαν ανελέητα". Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου δέχεται ότι "ο κατηγορούμενος ομολόγησε εν μέρει το έγκλημα που του αποδίδεται, σχετικά με τη διακίνηση ναρκωτικών. Συγκεκριμένα, περιόρισε την ομολογία του στην κατοχή των ποσοτήτων που κατασχέθηκαν". Ωστόσο, ο Άρειος Πάγος δεν έλαβε υπόψη του την κατάθεση του αναφέροντος - προσφεύγοντος σχετικά με την υποβολή του σε βασανιστήρια και σκληρή, απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση.

2.7 Ο αναφέρων - προσφεύγων ισχυρίζεται ότι έχει εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα βοηθήματα και δηλώνει ότι η υπόθεση αυτή δεν αποτελεί αντικείμενο άλλης - παράλληλης εξέτασης υπό άλλη διαδικασία διεθνούς διερεύνησης ή διακανονισμού.

Η αιτίαση

3.1 Ο αναφέρων – προσφεύγων επικαλείται παραβιάσεις των δικαιωμάτων του που απορρέουν από το Σύμφωνο, συνεπεία

² Ο αναφέρων - προσφεύγων αναφέρεται στο διαμέρισμα της οδού Μαγνησίας, όπου βρέθηκαν τα ναρκωτικά.

βασανιστηρίων και σκληρής, απάνθρωπης και ταπεινωτικής μεταχείρισης από την αστυνομία κατά τη διάρκεια της προανάκρισής του, τα οποία οδήγησαν σε ομολογία και μη δίκαιη δίκη.

3.2 Ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασης του άρθρου 7 του Συμφώνου, ως υποβληθείς σε φάλαγγα και σκληρή, απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση (δριμύ, συστηματικό ξυλοδαρμό και γροθιές) κατά τη διάρκεια της προανάκρισής του από την αστυνομία.

3.3 Ισχυρίζεται περαιτέρω ότι είναι θύμα παραβίασης του άρθρου 10, παράγραφος 1, καθώς δεν αντιμετωπίστηκε με ανθρωπισμό και σεβασμό προς την εγγενή αξιοπρέπεια του ανθρώπου κατά τη διάρκεια της κράτησής του από την αστυνομία.

3.4 Ο αναφέρων - προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Κράτος-μέρος παραβίασε το άρθρο 14, παράγραφος 3(ζ), κατά το ότι εξαναγκάστηκε να ομολογήσει την ενοχή του, μετά τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση κατά τη διάρκεια της προανάκρισής του από την αστυνομία και διαρκούσης της προφυλάκισής του.

3.5 Τέλος, ο αναφέρων - προσφεύγων επικαλείται παραβίαση του άρθρου 14, παράγραφος 1, καθώς δεν έτυχε δίκαιης δίκης ενώπιον του Εφετείου και του Αρείου Πάγου, επειδή οι αποφάσεις αυτών στηρίχθηκαν, μεταξύ άλλων, στην εκ μέρους του ομολογία της ενοχής συνεπεία εξαναγκασμού.

Οι παρατηρήσεις του Κράτους-μέρους επί του παραδεκτού και βάσιμου της αναφοράς.

4.1 Με τη ρηματική διακοίνωση της 27^{ης} Ιανουαρίου 2003, το Κράτος-μέρος υπέβαλε παρατηρήσεις επί του παραδεκτού και

βάσιμου της αναφοράς. Αποκρούει τους ισχυρισμούς του αναφέροντος - προσφεύγοντος περί βασανιστηρίων και σκληρής, απάνθρωπης και ταπεινωτικής μεταχείρισης, υποστηρίζει δε ότι η ομολογία του αναφέροντος - προσφεύγοντος δεν ελήφθη υπόψη στα πλαίσια της δίκης και ισχυρίζεται ότι έτυχε δίκαιης δίκης.

4.2 Σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά, το Κράτος-μέρος επισημαίνει ότι ο αναφέρων - προσφεύγων αντιστάθηκε στη σύλληψή του την 17 Μαΐου 1991. Ακολούθησε πάλι με τους αξιωματικούς της αστυνομίας που τον συνέλαβαν και στη συνέχεια ο αναφέρων - προσφεύγων διακομίσθηκε στο νοσοκομείο όπου του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες για σωματικές κακώσεις (μωλωπισμούς). Ωστόσο, δεν νοσηλεύτηκε, καθώς κάτι τέτοιο δεν κρίθηκε αναγκαίο.

4.3 Το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι η έρευνα στο αυτοκίνητο του αναφέροντος - προσφεύγοντος αποκάλυψε τρία εκατομμύρια δραχμές και ναρκωτικά σε διάφορες σακούλες, τα οποία κατασχέθηκαν. Επίσης, έγινε έρευνα στο σπίτι του, όπου βρέθηκαν μεγάλες ποσότητες ηρωίνης, κάνναβης και κοκαΐνης. Η έρευνα επεκτάθηκε στη δεύτερη κατοικία του σε άλλη περιοχή των Αθηνών (Πατήσια), όπου βρέθηκαν και άλλες μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών. Η έρευνα αποκάλυψε επίσης πλαστογραφημένα έγγραφα, ταυτότητες, διαβατήρια και όπλα χωρίς άδεια. Αφού διενεργήθηκε προανάκριση από την αστυνομία, ο αναφέρων - προσφεύγων προσείχθη στον Εισαγγελέα στις 18 Μαΐου, ο οποίος άσκησε ποινική δίωξη εναντίον του για τις προαναφερθείσες κατηγορίες (παράγραφος 2.1). Την επόμενη ημέρα οδηγήθηκε ενώπιον του ανακριτή για ανάκριση.

4.4 Το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι ο αναφέρων - προσφεύγων δεν παραπονέθηκε στον Εισαγγελέα στις 18 Μαΐου 1991 για την επικαλούμενη απάνθρωπη και ταπεινωτική

μεταχείριση που υπέστη στα χέρια της αστυνομίας που τον συνέλαβε και τον ανέκρινε, ούτε ζήτησε να εξεταστεί από γιατρό. Ομοίως, όταν οδηγήθηκε ενώπιον του τακτικού ανακριτή για ανάκριση στις 19 Μαΐου 1991, ούτε παραπονέθηκε για κακομεταχείριση από την αστυνομία, ούτε ζήτησε ιατρική εξέταση. Επίσης ο αναφέρων - προσφεύγων ουδεμία μνεία έκανε του γεγονότος ότι ασκήθηκε σωματική ή ψυχολογική βία από τα όργανα της τάξης ώστε να εξαναγκαστεί σε ομολογία των εγκλημάτων για τα οποία κατηγορήθηκε.

4.5 Το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι στις 22 Μαΐου 1991 ο αναφέρων - προσφεύγων ενημέρωσε τον ανακριτή ότι η κατάθεση που έδωσε ενώπιον των αξιωματικών της αστυνομίας στο Αρχηγείο της Αστυνομίας ήταν άκυρη, ως αποτέλεσμα αστυνομικής βίας. Ανέφερε ότι τον χτύπησαν, τον έδεσαν, τον χτύπησαν στα μάτια και τα πλευρά, και τον ανάγκασαν να πει αυτά που είπε. Στο τέλος της κατάθεσης, ζήτησε να εξεταστεί από ιατρό, αλλά αποκλειστικά και μόνο για να αποδείξει ότι ήταν ναρκομανής και να αποφύγει έτσι τη αυστηρότερη ποινή που επιβάλλεται στους εμπόρους ναρκωτικών. Ποτέ δεν ζήτησε να εξεταστεί προκειμένου να διαπιστωθεί ότι υπήρξε θύμα κακομεταχείρισης και βασανισμού. Η έκθεση ιατρικής πραγματογνωμοσύνης δεν έδωσε σημαντικά ευρήματα. Εάν υπήρχαν ενδείξεις κακομεταχείρισης ή βασανισμού, θα είχαν συμπεριληφθεί στην έκθεση σωματικής πραγματογνωμοσύνης, ακόμα και αν το αντικείμενό της ήταν να διαπιστωθεί εάν ο αναφέρων - προσφεύγων ήταν ναρκομανής ή όχι.

4.6 Στις 27 Ιουνίου 1991, ο αναφέρων - προσφεύγων εισήχθη στο Νοσοκομείο Κρατουμένων "Άγιος Παύλος" λόγω αιματοουρίας (παρουσίας αίματος στα ούρα) και στις 30 Αυγούστου επέστρεψε στη φυλακή με τη θέλησή του. Στις 11 Οκτωβρίου, εισήχθη εκ

νέου στο νοσοκομείο για τον ίδιο λόγο και στις 5 Νοεμβρίου μεταφέρθηκε σε καταλληλότερα εξοπλισμένο δημόσιο νοσοκομείο για να υποβληθεί σε εξετάσεις για αιματουρία και πιθανό καρκίνο. Το Κράτος-μέρος τονίζει ότι, σε κανένα στάδιο της θεραπείας του στο Νοσοκομείο Κρατουμένων, δεν αντιμετωπίστηκε ο αναφέρων - προσφεύγων ως θύμα απάνθρωπης κακομεταχείρισης και βασανισμού. Ο αναφέρων - προσφεύγων ζήτησε επανειλημμένα τη διακοπή της κράτησής του λόγω μη αναστρέψιμης βλάβης της υγείας του, αλλά όλες οι αιτήσεις αποφυλακίσεως απορρίφθηκαν. Επίσης, σε καμία περίπτωση δεν παρέμεινε ο αναφέρων - προσφεύγων στο νοσοκομείο για 14 μήνες, όπως ισχυρίζεται στην αναφορά του, για να νοσηλευτεί για σοβαρά σωματικά τραύματα στα πόδια ή στο κεφάλι ή σε άλλο σημείο του σώματός του.

4.7 Στις 10 Ιουλίου 1992, ο αναφέρων - προσφεύγων εισήχθη στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών, από το οποίο επιχείρησε ανεπιτυχώς να δραπετεύσει τρεις μέρες μετά. Σύμφωνα με το Κράτος-μέρος, ιατροί του Νοσοκομείου Φυλακών είχαν εμπλακεί στο σχέδιο απόδρασης και εξέδωσαν ιατρικά πιστοποιητικά προκειμένου να μεταφερθεί σε δημόσιο νοσοκομείο. Ωστόσο, τα πιστοποιητικά αυτά δεν αναφέρουν οποιαδήποτε συμπτώματα κακομεταχείρισης ή βασανισμού του αναφέροντος - προσφεύγοντος.

4.8 Επί του παραδεκτού, το Κράτος-μέρος σημειώνει ότι τα γεγονότα, όπως παρουσιάστηκαν στην αναφορά, έλαβαν χώρα το 1991, δηλαδή πριν από τη θέση σε ισχύ για την Ελλάδα του Συμφώνου και του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου. Ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο για παραβιάσεις του Συμφώνου οι οποίες έλαβαν χώρα πριν καταστεί Κράτος-μέρος.

4.9 Ισχυρίζεται περαιτέρω ότι ο αναφέρων - προσφεύγων δεν εξήντησε τα εσωτερικά ένδικα βοηθήματα στο μέτρο που δεν

έχει καταθέσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων αγωγή αποζημίωσης, λόγω παράνομης άσκησης αστυνομικής βίας. Σύμφωνα με το ελληνικό διοικητικό δίκαιο, σε περιπτώσεις πράξεων ή παραλείψεων δημοσίων υπαλλήλων κατά την άσκηση των δημοσίων καθηκόντων που τους έχουν ανατεθεί, το κράτος ενέχεται σε αποζημίωση, από κοινού με τον δημόσιο υπάλληλο, για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις του. Περαιτέρω, δεν παραπονέθηκε στον Εισαγγελέα ή ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων κατά του Κράτους-μέρους ή συγκεκριμένων αστυνομικών, για απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση στη διάρκεια της προανάκρισης. Το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι, εάν το είχε πράξει, θα είχε διαταχθεί ανάκριση και θα είχε ασκηθεί ποινική δίωξη κατά των αστυνομικών που φέρεται ότι συμμετείχαν σε τέτοιες πράξεις.

4.10 Επί της ουσίας και των ισχυρισμών για μη δίκαιη δίκη, το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι η ομολογία του αναφέροντος - προσφεύγοντος στη διάρκεια της προανάκρισης δεν είχε καμία επίπτωση στην καταδίκη του. Το Κράτος-μέρος τονίζει ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο είχε αρχικά καταδικάσει τον κατηγορούμενο το 1992, δεν είχε λάβει υπόψη την ομολογία του αναφέροντος - προσφεύγοντος από 20 Μαΐου 1991 για να εκδώσει απόφαση.

4.11 Το ίδιο συνέβη και στο Εφετείο. Στην απόφασή του από 4 Νοεμβρίου 1996, το Εφετείο δέχθηκε ότι ο κατηγορούμενος δήλωσε ένοχος κατοχής μεγάλων ποσοτήτων ναρκωτικών, ενώ αρνήθηκε την κατηγορία της εμπορίας ναρκωτικών. Έκρινε περαιτέρω ότι ο αναφέρων – προσφεύγων απέτυχε να εξηγήσει την κατοχή ζυγαριάς ακριβείας (για ναρκωτικά), τα μεγάλα χρηματικά ποσά που βρέθηκαν στη δεύτερη κατοικία του, και τις μεγάλες ποσότητες κοκαΐνης και ηρωίνης που βρέθηκαν στο

αυτοκίνητό του, και με τον τρόπο αυτό τον έκρινε ένοχο για όλες τις κατηγορίες. Το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι το Εφετείο δεν στήριξε την κρίση του στην ομολογία του αναφέροντος – προσφεύγοντος, επειδή η ομολογία ποτέ δε απετέλεσε στοιχείο του αποδεικτικού υλικού. Το Κράτος-μέρος σημειώνει ότι: "Όπως προκύπτει από τα πρακτικά καθώς και την εν λόγω απόφαση, μεταξύ των εγγράφων που χρησιμοποιήθηκαν ως αποδεικτικά στοιχεία για τη έκδοση της απόφασης, δεν γίνεται αναφορά σε οποιαδήποτε ομολογία του κατηγορουμένου προς τους αστυνομικούς που διενεργούσαν την προανάκριση". Αντίθετα, η καταδίκη του και η ποινή της ισόβιας κάθειρξης στηρίχθηκαν στο σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που παρουσιάστηκαν, στην αδυναμία του να ανατρέψει τις αδιαμφισβήτητες αποδείξεις και στις αντιφάσεις των καταθέσεών του.

4.12 Το Κράτος-μέρος σημειώνει ότι, εάν η ομολογία είχε χρησιμοποιηθεί στο Εφετείο, ο αναφέρων - προσφεύγων θα μπορούσε να ζητήσει την ακύρωση της απόφασης, βάσει του άρθρου 171, παράγραφος 1, εδάφιο δ', του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, το οποίο προβλέπει ότι μια απόφαση κηρύσσεται άκυρη εξ ολοκλήρου εάν το δικαστήριο δεχθεί ως αποδεικτικό στοιχείο για την απόδειξη της ενοχής το περιεχόμενο εγγράφων ή καταθέσεων που δεν αναγνώστηκαν κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας ή που δεν ενισχύθηκαν από άλλα αποδεικτικά στοιχεία. Ωστόσο, ο αναφέρων - προσφεύγων δεν υπέβαλε τέτοιο αίτημα.

4.13 Περαιτέρω, το Κράτος σημειώνει ότι ο αναφέρων - προσφεύγων δεν ισχυρίστηκε ποτέ ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων – συμπεριλαμβανομένου του Αρείου Πάγου – ότι το Εφετείο στήριξε την καταδίκη του σε έγγραφα που δεν είχαν παρουσιαστεί κατά την ακροαματική διαδικασία. Σε κάθε

περίπτωση, η χρήση νέων αποδεικτικών στοιχείων θα ήταν παράνομη και, έτσι, το Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να τα είχε λάβει υπόψη για τις παραδοχές του και τη *ratio decidendi*.

4.14 Σύμφωνα με το Κράτος-μέρος, ο Άρειος Πάγος δεν θα μπορούσε να εξετάσει τους ισχυρισμούς του αναφέροντος - προσφεύγοντος για κακομεταχείριση στη διάρκεια της προανάκρισης, καθώς οι ισχυρισμοί αυτοί αναφέρονταν σε γεγονότα και όχι σε νομικά ζητήματα και, τοιουτοτρόπως, δεν ενέπιπταν στην αρμοδιότητα του Αρείου Πάγου.

4.15 Σε γενικές γραμμές, το Κράτος-μέρος αναφέρεται στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, σύμφωνα με την οποία η αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων στη διάρκεια ποινικών δικών αποτελεί ζήτημα που αντιμετωπίζεται κυρίως από το εθνικό δίκαιο, ενώ ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου περιορίζεται στο να αποφαινεται περί του δικαίου ή μη χαρακτήρα της όλης διαδικασίας. Αναφέρει ότι, κατά γενικό κανόνα, το εθνικό δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφασίσει για τα αποδεικτικά στοιχεία που φέρονται ενώπιόν του.

4.16 Σχετικά με τους ισχυρισμούς για παραβίαση του άρθρου 7 του Συμφώνου, το Κράτος-μέρος υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει ζήτημα βασανισμού ή σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης ή τιμωρίας, κατά παράβαση του άρθρου 7 του Συμφώνου. Αναφέρεται στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία είναι απαραίτητο να αξιολογηθεί εάν η μεταχείριση έφθασε σε ορισμένο κατώτατο όριο βαναυσότητας, καθώς και εάν η μεταχείριση αποσκοπούσε στην ταπείνωση και τον εξευτελισμό του θύματος.

Σχόλια του αναφέροντος - προσφεύγοντος επί των παρατηρήσεων του Κράτους-μέρους.

5.1 Στις 23 Απριλίου 2003, ο αναφέρων - προσφεύγων απάντησε στις παρατηρήσεις του Κράτους-μέρους. Επί του επιχειρήματος περί παραδεκτού *ratione temporis*, ισχυρίζεται ότι τα βασανιστήρια που υπέστη είχαν διαρκείς και μόνιμες επιπτώσεις μετά τη θέση σε ισχύ του Συμφώνου, επειδή η ομολογία του αναφέροντος - προσφεύγοντος, η οποία αποσπάσθηκε μέσω βασανισμών, ελήφθη υπόψη και αναφέρθηκε ρητά στις αποφάσεις του Εφετείου (1996) και του Αρείου Πάγου (1998), οι οποίες οδήγησαν στην καταδίκη του αναφέροντος - προσφεύγοντος. Επιπροσθέτως, η κακομεταχείριση είχε συνεχή τραυματική επίδραση στον ψυχισμό και την προσωπικότητά του.

5.2 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι δεν εξήντησε τα εσωτερικά ένδικα βοηθήματα σε σχέση με τους ισχυρισμούς του βάσει του άρθρου 14, παράγραφοι 1 και 3(ζ), ο αναφέρων - προσφεύγων υποστηρίζει ότι η υπόθεσή του εξετάστηκε από τον Άρειο Πάγο και ότι δεν προβλέπονται άλλα ένδικα βοηθήματα. Σε σχέση με τους ισχυρισμούς του βάσει των άρθρων 7 και 10, παράγραφος 1, ο αναφέρων - προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν άσκησε αγωγή αποζημίωσης, καθώς ο σκοπός του ήταν να τύχει δίκαιης δίκης και όχι η επιδίκαση αποζημίωσης. Στο πλαίσιο αυτό, ισχυρίζεται ότι παραπονέθηκε επανειλημμένα για τα βασανιστήρια και τη σοβαρή κακομεταχείρισή του στον ανακριτή και ενώπιον του Εφετείου και ότι η τελευταία αιτίαση καταχωρήθηκε στα πρακτικά και την απόφαση του Εφετείου του 1996. Ωστόσο, δεν δόθηκε προσοχή στις καταθέσεις του και ο Εισαγγελέας δεν διέταξε αυτεπάγγελτη ανάκριση και δίωξη, όπως όφειλε σύμφωνα με τα άρθρα 137Α και 137Β του Ποινικού Κώδικα, τα οποία προβλέπουν την τιμωρία των εγκλημάτων του βασανισμού και της κακομεταχείρισης από δημόσια όργανα. Ο αναφέρων - προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, σε κάθε περίπτωση, μια τέτοια αιτίαση δεν είχε εύλογες προοπτικές

επιτυχίας, καθώς η κακομεταχείριση και τα βασανιστήρια από αστυνομικούς είναι συνήθη στην Ελλάδα και οι αιτιάσεις των θυμάτων δεν κατέληξαν ποτέ σε καταδίκη από τα δικαστήρια.

5.3 Επί του βάσιμου, ο αναφέρων – προσφεύγων απορρίπτει τον ισχυρισμό του Κράτους-μέρους ότι η μόνη σωματική μειονεξία μετά τη σύλληψή του από την αστυνομία στις 17 Μαΐου 1991 ήταν "ελαφρά σωματική βλάβη (μωλωπισμοί)". Επαναλαμβάνει ότι υπέστη βίαιο ξυλοδαρμό και βασανίστηκε από την αστυνομία (συστηματικά γρονθοκοπήθηκε στο πρόσωπο, στα πλευρά και υπέστη φάλαγγα) στη διάρκεια της προφυλάκισης και της προανάκρισής του. Αυτή η κακομεταχείριση συνεχίστηκε στη διάρκεια της προφυλάκισής του στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών (ΓΑΔΑ), από 17 Μαΐου έως 27 Ιουνίου 1991, ακόμα και αφού είχε οδηγηθεί στον Εισαγγελέα στις 18 Μαΐου και τον ανακριτή στις 19 Μαΐου.

5.4 Ο αναφέρων - προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η αιματοουρία, από την οποία έπασχε, είναι συνηθισμένο σύμπτωμα των βασανισμών και της σοβαρής κακομεταχείρισης και ότι ήταν το άμεσο και αναμφισβήτητο αποτέλεσμα των βασανιστηρίων και της σοβαρής κακομεταχείρισης που υπέστη.

5.5 Υποστηρίζει ότι νοσηλεύτηκε από 27 Ιουνίου έως 30 Αυγούστου 1991 λόγω της αιματοουρίας, και στη συνέχεια από 11 Οκτωβρίου 1991 έως 4 Αυγούστου 1992 λόγω διαγνωσθείσας αρθροπάθειας (άλγους) στα γόνατα, την πλάτη και τη σπονδυλική του στήλη, ως αποτέλεσμα των βασανιστηρίων και της σοβαρής κακομεταχείρισης που υπέστη κατά την προφυλάκισή του. Απορρίπτει τον ισχυρισμό του Κράτους-μέρους ότι νοσηλεύτηκε και εξετάστηκε για πιθανό καρκίνο, καθώς δεν είχε ποτέ συμπτώματα καρκίνου.

5.6 Σχετικά με τον ισχυρισμό του Κράτους-μέρους ότι ο αναφέρων - προσφεύγων δεν παραπονέθηκε για κακομεταχείριση στις αρμόδιες δικαστικές αρχές πριν από τη δίκη του, ο αναφέρων - προσφεύγων επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς του ότι παραπονέθηκε για τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση σε όλες τις δικαστικές αρχές πριν από τη δίκη του και στη διάρκεια αυτής. Υπενθύμισε επίσης ότι είχε παραπονεθεί για την κακομεταχείριση στο Εφετείο, όπως επιβεβαιώνεται από τα πρακτικά της δίκης, όπου αναφέρεται ότι αναφέρων - προσφεύγων δήλωσε ότι ομολόγησε λόγω ανηλεούς ξυλοδαρμού του από την αστυνομία. Ισχυρίζεται ωστόσο ότι οι ελληνικές αρχές δεν έλαβαν υπόψη τις αιτιάσεις του.

5.7 Ο αναφέρων - προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι Ελληνικές αρχές σπάνια διώκουν αστυνομικούς που κατηγορούνται για κακομεταχείριση και αναφέρεται σε μια έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας και της Οργάνωσης Ανθρώπινων Δικαιωμάτων του Ελσίνκι, που αναφέρει πολλές αιτιάσεις κακομεταχείρισης, οι οποίες σε ορισμένες περιπτώσεις ισοδυναμούν με βασανισμό κρατουμένων, γενικά κατά τη διάρκεια της σύλληψης ή στα αστυνομικά τμήματα, αλλά και την απροθυμία των διωκτικών και δικαστικών αρχών να διώξουν δικαστικά αξιωματούχους της αστυνομίας. Επικαλείται εκθέσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων και της Απάνθρωπης ή Ταπεινωτικής Μεταχείρισης ή Τιμωρίας (CPT), οι οποίες δημοσιεύτηκαν μετά από επισκέψεις στην Ελλάδα τα έτη 1993, 1997 και 2001. Σύμφωνα με τις εκθέσεις αυτές, "η κακομεταχείριση των κρατουμένων από αξιωματούχους της αστυνομίας εξακολουθεί να αποτελεί κοινό τόπο τουλάχιστον για

ορισμένες κατηγορίες υπόπτων για τέλεση εγκληματικών πράξεων".³

5.8 Τέλος, ο αναφέρων - προσφεύγων επαναλαμβάνει τον ισχυρισμό του ότι η ομολογία του, η οποία αποσπάστηκε κατόπιν βασανισμού, αποτέλεσε ένα από τα αποφασιστικά στοιχεία που επηρέασαν σημαντικά τη *ratio decidenti* των αποφάσεων του Εφετείου και του Αρείου Πάγου. Στην απόφασή του, το Εφετείο σημειώνει ότι ο αναφέρων - προσφεύγων "ομολόγησε εν μέρει, περιορίζοντας την ομολογία του αποκλειστικά στην κατοχή των ποσοτήτων που κατασχέθηκαν". Ωστόσο, δεν αναγνώσθηκε η ομολογία στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας. Η μόνη αναφορά σε ομολογία στη διάρκεια της δίκης ήταν η ανωτέρω μαρτυρία του αναφέροντος - προσφεύγοντος (παράγραφος 2.6), στη διάρκεια της οποίας μνημόνευσε την κακομεταχείριση. Η απόφαση του Αρείου Πάγου μνημονεύει ότι ο αναφέρων - προσφεύγων "ομολόγησε εν μέρει την κατηγορία που του αποδίδεται σε σχέση με την εμπορία ναρκωτικών. Ειδικότερα, περιόρισε την ομολογία του μόνο στην κατοχή των ποσοτήτων ναρκωτικών που κατασχέθηκαν". Ο αναφέρων - προσφεύγων καταλήγει ότι η ομολογία του ελήφθη υπόψη από τα δύο δικαστήρια όταν απεφάνθησαν για την υπόθεσή του και τον καταδίκασαν.

Ζητήματα και διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής

Εξέταση του παραδεκτού

6.1 Πριν εξετάσει οποιονδήποτε ισχυρισμό που περιέχεται στην αναφορά, η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων υποχρεούται, σύμφωνα με τον κανόνα 93 των Κανόνων Διαδικασίας, να

³ Doc. CPT/If (94) 20, 29.11.1994, παράγραφος 18.

αποφασίσει εάν η αναφορά είναι παραδεκτή σύμφωνα με το Προαιρετικό Πρωτόκολλο του Συμφώνου ή όχι.

6.2 Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η ίδια υπόθεση δεν εξετάζεται βάσει άλλης διαδικασίας διεθνούς διερεύνησης ή διακανονισμού για τους σκοπούς του άρθρου 5, παράγραφος 2 (α), του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου.

6.3 Η Επιτροπή σημειώνει την ένσταση του Κράτους-μέρους ότι η αναφορά είναι απαράδεκτη *ratione temporis*, καθώς αφορά περιστατικά που έλαβαν χώρα πριν από την θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου, για την Ελλάδα (5 Αυγούστου 1997). Η Επιτροπή αναφέρεται στην προτέρα νομολογία της και επαναλαμβάνει ότι δεν μπορεί να εξετάσει φερόμενες παραβιάσεις του Συμφώνου που έλαβαν χώρα πριν από τη θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου για το Κράτος-μέρος, εκτός εάν οι παραβιάσεις αυτές εξακολουθούν και μετά την ημερομηνία αυτή ή συνεχίζουν να έχουν επιπτώσεις, οι οποίες αφ' εαυτών αποτελούν παραβίαση του Συμφώνου.⁴ Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι υπήρχαν διαρκείς παραβιάσεις στις περιπτώσεις όπου τα Κράτη, είτε ενεργώντας άμεσα είτε κατά τρόπο έμμεσο πλην σαφή, επιβεβαίωσαν προηγούμενες παραβιάσεις μετά τη θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου.⁵ Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι ισχυρισμοί του αναφέροντος – προσφεύγοντος, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, αναφέρονται στη σύλληψή του και την προφυλάκισή του το έτος 1991, δηλαδή πριν την θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου για το Κράτος-μέρος, και (κατά

⁴ Βλ. Αναφορά Νο. 520/1992, *Konye και Konye κατά Ουγγαρίας*, Απόφαση επί του παραδεκτού από 7 Απριλίου 1994, παράγραφος 6.4, Αναφορά Νο. 24/1977, *Sandra Lovelace κατά Καναδά*, Απόψεις που υιοθετήθηκαν στις 30 Ιουλίου 1981, παράγραφος 7.3

⁵ Βλ. Αναφορά Νο. 1033/2001, *Nallaratnam Singarasa κατά Σρι Λάνκα*, Απόψεις που υιοθετήθηκαν στις 21 Ιουλίου 2004, παράγραφος 6.3, Αναφορά Νο. 520/1992, *Ε. και Α.Κ. κατά Ουγγαρίας*, Απόφαση περί παραδεκτού από 7 Απριλίου 1994,

συνέπεια) απορρίπτει αυτό το μέρος της αναφοράς ως απαράδεκτο *ratione temporis* σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου.

6.4 Οι ισχυρισμοί του αναφέροντος - προσφεύγοντος βάσει του άρθρου 7 αναφέρονται εξίσου στην προαναφερθείσα περίοδο προφυλάκισης και στις διαρκείς επιπτώσεις της μεταχείρισης στην οποία υπεβλήθη. Ο αναφέρων - προσφεύγων δεν απέδειξε το ουσία βάσιμο του ισχυρισμού του ότι οι συνεχιζόμενες επιπτώσεις της μεταχείρισης θα αποτελούσαν αφ' εαυτών παραβίαση του Συμφώνου και ότι, έτσι, πληροί την απαίτηση του ελέγχου που παρατίθεται στην παράγραφο 6.3. Επομένως, η Επιτροπή δέχεται ότι ο ισχυρισμός βάσει του άρθρου 7 του Συμφώνου αυτοτελώς εξεταζόμενος τυγχάνει απαράδεκτος *ratione temporis* σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου.

6.5 Ωστόσο, η Επιτροπή δέχεται ότι, μολονότι ο αναφέρων - προσφεύγων καταδικάστηκε κατ' έφεση στις 4 Νοεμβρίου 1996, δηλαδή πριν από τη θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου για το Κράτος-μέρος, η απόφαση του Αρείου Πάγου που επικύρωσε την απόφαση του Εφετείου εκδόθηκε στις 3 Απριλίου 1998, μετά τη θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου. Η Επιτροπή υπενθυμίζει τη νομολογία της ότι μια δευτεροβάθμια ή τελεσίδικη απόφαση, που επικυρώνει μια καταδίκη, αποτελεί τμήμα της διεξαγωγής της δίκης.⁶ Οι ισχυρισμοί βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3(ζ) και 1, αναφέρονται στη διεξαγωγή της δίκης, η οποία συνεχίστηκε μετά τη θέση σε ισχύ του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου για το Κράτος-μέρος. Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν κωλύεται *ratione temporis* να εξετάσει την

παράγραφος 6.4, Αναφορά No. 593/1994, *Patrick Holland κατά Ιρλανδίας*, Απόφαση επί του παραδεκτού από 26 Οκτωβρίου 1996, παράγραφος 9.2

⁶ Βλ. Αναφορά No. 1033/2001, *Nallaratnam Singarasa κατά Σρι Λάνκα*, Απόψεις που υιοθετήθηκαν στις 21 Ιουλίου 2004, παράγραφος 6.3

αναφορά κατά το μέτρο που εγείρονται ζητήματα σχετικά με την δίκη του αναφέροντος - προσφεύγοντος.

6.6 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του Κράτους-μέρους ότι ο αναφέρων – προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εσωτερικά ένδικα βοηθήματα σε σχέση με τους ισχυρισμούς του περί βασανιστηρίων, και θεωρώντας ότι οι ισχυρισμοί αυτοί απορρέουν από το άρθρο 7 σε συνδυασμό με το άρθρο 14, παράγραφος 3(ζ), η Επιτροπή δέχεται ότι η απόφαση του Εφετείου αναφέρεται ειδικά στην δήλωση του αναφέροντος - προσφεύγοντος ότι "τον χτύπησε ανελέητα" η αστυνομία και καταλήγει ότι το Κράτος-μέρος γνώριζε τους ισχυρισμούς του αναφέροντος - προσφεύγοντος για κακομεταχείριση κατά το χρόνο της δίκης και δέχεται ότι ο αναφέρων - προσφεύγων εξήντλησε τα εσωτερικά ένδικα βοηθήματα κατά το κεφάλαιο τούτο.

6.7 Η Επιτροπή συμπεραίνει ότι η αναφορά είναι παραδεκτή στο μέτρο που θέτει ζητήματα βάσει του άρθρου 7 σε συνδυασμό με το άρθρο 14, παράγραφος 3(ζ), και 14 παράγραφος 1, αυτοτελώς εξεταζόμενη, και προχωρά στην εξέταση του βάσιμου.

Εξέταση επί της βάσιμου.

7.1 Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εξέτασε την παρούσα αναφορά υπό το φως όλων των στοιχείων που ετέθησαν στην διάθεσή της από τα μέρη, όπως προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου.

7.2 Η Επιτροπή δέχεται ότι το Κράτος-μέρος και ο αναφέρων – προσφεύγων παρείχαν ουσιαστικά αντικρουόμενες εκδοχές των γεγονότων, σε σχέση με την ύπαρξη κακομεταχείρισης στη διάρκεια της προφυλάκισης του αναφέροντος - προσφεύγοντος, τις αιτίες της νοσηλείας και τη χρήση από τα δικαστήρια της ομολογίας του κατά τη διάρκεια της δίκης.

7.3 Η Επιτροπή δέχεται ότι οι αποδείξεις που παρείχε ο αναφέρων – προσφεύγων για να στηρίξει τους ισχυρισμούς κακομεταχείρισης περιορίζονται σε μια κακής ποιότητας φωτογραφία από εφημερίδα, ότι φέρεται να νοσηλεύτηκε 14 μήνες στο νοσοκομείο για συναφή ιατρική υποστήριξη, στην έλλειψη ανάκρισης από τις διωκτικές αρχές των ιδιοκτητών του διαμερίσματος που αναφέρεται στην ομολογία του και σε εκθέσεις ΜΚΟ και της CPT. Αφετέρου, το Κράτος-μέρος επισημαίνει ότι ο αναφέρων – προσφεύγων δεν ζήτησε να εξεταστεί από ιατρό με σκοπό να αποδείξει κακομεταχείριση, γεγονός που δεν αμφισβητήθηκε από τον αναφέροντα - προσφεύγοντα. Η Επιτροπή δέχεται περαιτέρω ότι, παρά το ότι νοσηλεύτηκε για τόσο μεγάλο διάστημα στο νοσοκομείο σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα μετά τη φερόμενη κακομεταχείριση⁷ και παρά το ότι διέθετε ιατρικά πιστοποιητικά σχετικά με τη θεραπεία στο νοσοκομείο για αιματουρία και αρθροπάθεια στα γόνατα, την πλάτη και τη σπονδυλική του στήλη, τα πιστοποιητικά αυτά δεν αναφέρουν οποιαδήποτε από τις παθήσεις ως αποτέλεσμα πραγματικής κακομεταχείρισης. Επίσης, τα πιστοποιητικά αυτά δεν αναφέρουν ίχνη ή συνέπειες ξυλοδαρμού στο κεφάλι ή το σώμα του αναφέροντος - προσφεύγοντος. Η Επιτροπή δέχεται ότι ο αναφέρων – προσφεύγων, ο οποίος είχε πρόσβαση σε ιατρική περίθαλψη, είχε τη δυνατότητα να ζητήσει ιατρική εξέταση και το έκανε με σκοπό να αποδείξει ότι ήταν ναρκομανής.⁸ Ωστόσο, δεν ζήτησε ιατρική εξέταση για να αποδείξει την κακομεταχείριση.

7.4 Περαιτέρω, όπως επισήμανε το Κράτος-μέρος, ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να ερευνάται μια υπόθεση εναπόκειται στις

⁷ Ο αναφέρων - προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη βασανιστήρια και σκληρή, απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση από τις 17 Μαΐου έως τις 27 Ιουνίου 1991, και ότι νοσηλεύτηκε στις 27 Ιουνίου.

⁸ Βλ. παράγραφο 4.17 ανωτέρω.

εθνικές ανακριτικές αρχές, στο μέτρο που δεν είναι αυθαίρετος. Η Επιτροπή δέχεται ότι ο αναφέρων – προσφεύγων δεν απέδειξε ότι οι προανακριτικοί υπάλληλοι ενήργησαν αυθαίρετα παραλείποντας να ανακρίνουν τους ιδιοκτήτες του διαμερίσματος της οδού Μαγνησίας. Τέλος, οι εκθέσεις των ΜΚΟ και της Επιτροπής για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων που υπέβαλε ο αναφέρων – προσφεύγων είναι γενικού χαρακτήρα και δεν μπορούν να αποδείξουν κακομεταχείριση αυτού. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή αδυνατεί να συμπεράνει ότι η ομολογία του αναφέροντος – προσφεύγοντος υπήρξε αποτέλεσμα μεταχείρισης αντίθετης προς το άρθρο 7 και δέχεται ότι τα γεγονότα δεν συνιστούν παραβίαση του άρθρου 7 σε συνδυασμό με το άρθρο 14, παράγραφος 3(ζ).

7.5 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3(ζ), αυτοτελώς εξεταζόμενου, η Επιτροπή δέχεται ότι ο Άρειος Πάγος γνώριζε τους ισχυρισμούς περί κακομεταχείρισης. Η Επιτροπή δέχεται ότι οι υποχρεώσεις βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3(ζ) συνεπάγονται δέσμευση του Κράτους-μέρους να λαμβάνει υπόψη τυχόν ισχυρισμούς ότι οι δηλώσεις που έκαναν οι κατηγορούμενοι σε ποινική υπόθεση έγιναν υπό εξαναγκασμό. Από την άποψη αυτή, είναι αδιάφορο εάν και κατά πόσο βασίστηκε στην ομολογία, καθώς η υποχρέωση αναφέρεται σε όλες τις πτυχές της δικαστικής διαδικασίας. Στην παρούσα υπόθεση, η παράλειψη του Κράτους-μέρους, στο επίπεδο του Αρείου Πάγου, να λάβει υπόψη τους ισχυρισμούς του αναφέροντος – προσφεύγοντος ότι η ομολογία του δόθηκε υπό εξαναγκασμό ισοδυναμεί με παραβίαση της διάταξης του άρθρου 14, παράγραφος 3(ζ) του Συμφώνου.

7.6 Σχετικά με τον ισχυρισμό βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, ότι η δίκη και η καταδίκη βασίστηκαν, μεταξύ

άλλων, στην ομολογία του αναφέροντος - προσφεύγοντος, η Επιτροπή δέχεται τον ισχυρισμό του Κράτους-μέρους ότι τα δικαστήρια δεν στήριξαν τις αποφάσεις τους στην ομολογία του αναφέροντος - προσφεύγοντος. Η Επιτροπή υπενθυμίζει τη νομολογία της ότι εναπόκειται πρωτίστως στα δικαστήρια των Κρατών-μερών να εξετάζουν γεγονότα και αποδείξεις σε μια συγκεκριμένη υπόθεση. Είναι καθήκον των Εφετείων των Κρατών-μερών και όχι της Επιτροπής, να εξετάζει τη διεξαγωγή της δίκης, εκτός εάν μπορεί να διακριβωθεί ότι η εκτίμηση των αποδείξεων ήταν σαφώς αυθαίρετη ή ισοδυναμούσε με αρνησιδικία, ή ότι ο δικαστής προδήλως παραβίασε την υποχρέωσή του για αμεροληψία.⁹ Προκύπτει ότι η δίκη του αναφέροντος - προσφεύγοντος δεν πάσχει από τέτοια ελαττώματα. Ως εκ τούτου, το μέρος αυτό της αναφοράς δεν συνιστά παραβίαση του άρθρου 14, παράγραφος 1.

8. Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ενεργώντας σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου, έχει την άποψη ότι από τα στοιχεία που διαθέτει προκύπτουν παραβιάσεις του άρθρου 14, παράγραφος 3(ζ), του Συμφώνου.

9. Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3(α), του Συμφώνου, το Κράτος-μέρος έχει την υποχρέωση να εγγυηθεί στον αναφέροντα - προσφεύγοντα ένα αποτελεσματικό και κατάλληλο ένδικο βοήθημα, συμπεριλαμβανομένης της διερεύνησης των ισχυρισμών κακομεταχείρισής του, και αποζημίωση.

10. Λαμβάνοντας υπόψη ότι, ένα κράτος καθιστάμενο μέρος στο Προαιρετικό Πρωτόκολλο, το Κράτος-μέρος έχει αναγνωρίσει την αρμοδιότητα της Επιτροπής να αποφασίζει εάν έλαβε χώρα

⁹ Βλ. Αναφορά 838/1998, *Ola Hendricks κατά Γουιάνα*, Απόψεις που υιοθετήθηκαν στις 28 Οκτωβρίου 2002, παράγραφος 6.2.

παραβίαση του Συμφώνου και ότι, σύμφωνα με το Σύμφωνο, το Κράτος-μέρος έχει αναλάβει την υποχρέωση να εξασφαλίζει για όλα τα άτομα που βρίσκονται στο έδαφός του και υπόκεινται στη δικαιοδοσία του τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται στο Σύμφωνο, η Επιτροπή επιθυμεί να λάβει από το Κράτος-μέρος, εντός 90 ημερών, πληροφορίες σχετικά με τα μέτρα που ελήφθησαν προκειμένου να εφαρμοστούν οι διαπιστώσεις της. Παρακαλείται το Κράτος-μέρος να δημοσιεύσει τις διαπιστώσεις της Επιτροπής. [Υιοθετήθηκαν στην αγγλική, γαλλική και ισπανική γλώσσα και το αγγλικό κείμενο είναι το πρωτότυπο. Στη συνέχεια θα εκδοθεί στην αραβική, κινεζική και ρωσική γλώσσα ως τμήμα της ετήσιας έκθεσης της Επιτροπής που θα υποβληθεί στην Γενική Συνέλευση των Η.Ε.].